

Endvidere søges betingelserne for at modtage støtte ændret, idet kravene til lejlighedens kvalitet foreslås ophævet under henvisning til problemerne med at finde en anden og bedre bolig. I denne forbindelse foreslås reglerne om »overbefolkede« lejligheder ophævet. Konsekvenserne af, at en lejlighed er for stor, foreslås harmoniseret således, at boligydelseslovens princip gælder generelt. Efter boligsikringsloven i dag sker der forholdsmæssig reduktion af lejen, mens der efter boligydelsesloven sker forhøjelse af egenbetalingen.

Efter den gældende boligydelseslov forhøjes grænsebeløbet dog ikke, hvis forholdet mellem antal værelser og antal husstandsmedlemmer ændres som følge af, at pensionistens ægtefælle eller samlever gennem de sidste 5 år dør eller optages på plejehjem eller lignende. Bestemmelsen foreslås udvidet til at omfatte alle personer, f. eks. søskende, med hvem pensionsiten har haft husstandsfællesskab i de sidste 5 år.

Herudover er beregningsreglerne søgt forenklet. Boligsikringslovens bestemmelser om en vis minimumsleje (findes ikke i boligydelsesloven) foreslås ophævet, da grænsen er næsten sammenfaldende med det mindste grænsebeløb (egenbetalingen). For at gøre reglerne ens, foreslås det særlige maksimum for den årlige boligsikring til husstande uden børn ligeledes ophævet.

Maksimum for den årlige leje, hvoraf boligsikring og boligydelse beregnes, er ikke ens i lovene i dag. Boligsikringens maksimum forhøjes med et vist beløb pr. barn op til og med 4 børn, mens der efter boligydelsesloven ikke sker en særskilt forhøjelse for 1-3 børn. Det foreslås, at maksimumlejen opreguleres med 5 pct. pr. barn for såvel boligsikring som boligydelse.

Afrundingsreglerne foreslås gjort ens, således at boligsikringslovens system anvendes generelt.

Desuden foreslås skabt hjemmel for, at andels-havere i private andelsboligforeninger kan stille andelsbeviset som sikkerhed for boligydelseslån, uanset vedtægtsmæssige begrænsninger.

Efter boligydelsesloven kan krav på tilbagebetaling af for meget udbetalt boligydelse ikke rejses, såfremt kravet ligger under et vist minimumsbeløb. En tilsvarende regel findes ikke i boligsikringsloven, og da administrationen af bestemmelsen har givet anledning til problemer, foreslås det, at bestemmelsen ophæves.

I relation til krav om tilbagebetaling foreslås endvidere indført en egentlig forældelsesregel svarende til, hvad der gælder inden for den sociale lovgivning, således at tilbagebetalingskrav forældes

3 år efter, at kravet er rejst over for boligstøtte-modtageren.

Herudover foreslås, at boligsikringssystemet for udbetaling omkring en flytning kommer til at gælde generelt. Efter boligsikringsloven kan der således udbetales boligsikring med virkning fra indflytningdagen, når denne ikke ligger mere end 1 måned fra ansøgningens indgivelse.

Efter boligsikringsloven er det kommunalbestyrelsen der er den kompetente myndighed, og spørgsmålet om, hvorvidt kommunalbestyrelsen kan henlægge kompetencen til f. eks. det sociale udvalg, afhænger af almindelige kommunalretlige regler om delegation. Ansøgning om boligydelse indgives derimod til det sociale udvalg, der således har fået tillagt en selvstændig kompetence i loven. Ved sammenskrivningen foreslås, at kommunalbestyrelsen efter loven har kompetencen, således at det overlades til kommunerne selv at tilrettelægge administrationen.

Forslaget indeholder desuden ændrede klage-regler. Klageadgangen er forskellig i de to love i dag, og det foreslås, at amtsankenævnene indføres som fælles klagemyndighed for kommunernes afgørelser, og at boligstyrelsen er klagemyndighed for København og Frederiksberg kommuners afgørelser. I øvrigt foreslås det, at klagemulighederne begrænses til een myndighed, medmindre der er tale om principielle sager, der vil kunne indbringes for boligstyrelsen.

Økonomiske/administrative konsekvenser

Visse af de ændringer, der er foreslået af hensyn til sammenskrivningen og lovens forenkling, vil medføre mindre besparelser, mens andre af forslagene vil medføre merudgifter for det offentlige. Tilsammen skønnes det dog, at besparelser og merudgifter stort set vil ophæve hinanden, således at sammenskrivningen kun vil påvirke de offentlige udgifter ubetydeligt.

For den enkelte tilskudsmodtager vil der imidlertid kunne blive tale om mindre justeringer enten i opadgående eller nedadgående retning i forhold til de gældende regler. Endvidere vil ophævelsen af kvalitetskravene betyde en udvidelse i modtagerskaren, mens eksempelvis harmoniseringen af det minimale tilskudsbeløb vil betyde, at boligydelsesbeløb under 40 kr. om måneden bortfalder.

Forøgelsen af fradrag pr. barn i husstanden skønnes at koste 30 mill. kr. Den gradvise indførelse af socialindkomstens 2. fase beskærer den forventede besparelse på 10 mill. kr. med $\frac{1}{3}$ i 1983 og $\frac{1}{2}$ i 1984.